

ANDERS BONNESEN

Pieces of the Sky

15. marts - 20. april 2024

Pieces of the Sky

*How would you feel if the world was falling apart around you
Pieces of the sky were falling in your neighbor's yard
But not on you
Wouldn't you feel just a little bit funny
Think maybe there's something you ought to do?*

Emmylou Harris, *Before Believing*

*All the clouds turn to words
All the words float in sequence
No one knows what they mean
Everyone just ignores them*

Brian Eno, *Sky Saw*

Anders Bonnesens værkserie *Pieces of the Sky* gør en relativt simpel ting, hvis resultat måske ikke er så simpelt endda; Bonnesen har købt diverse ældre malerier og beskåret dem - den funktion, der i billedbehandlingsprogrammer kaldes *crop*. Tilbage står det udsnit af himlen, der var synligt, uforstyrret i det oprindelige maleri, indrammet af den oprindelige ramme. I nogle tilfælde er billedets areal mindre end rammens. I nogle tilfælde er billedet nærmest en monokrom flade. Men i alle tilfældene er det betydningsmættede billeder.

Før dannede himlene baggrunde for landskaber, bondegårde, byer, søer, slotte, græssende køer og får, sejlskibe etc. Nu er himlen i sagens natur det centrale, men måske har den i virkeligheden hele tiden været det. Det var husene osv, der dannede baggrund for himlen, og ikke omvendt. Vi ignorerede bare det forkerte. De oprindelige malere var sig måske ikke engang bevidst, at deres største intensitet lå i den øverste del af billedet, at det nederste bare var struktur. Det er en gængs metafor at tænke på malerier, og især denne type malerier, som en slags vinduer. Her er vinduesrammerne vel blevet mindre, men udsigten er vel blevet større.

Som værkserie betragtet er det naturligvis det konceptuelle greb, forskydningen af fokus, der er det interessante. Betragtet som enkeltværker har billederne hver deres kvaliteter. Nogle af dem bliver nærmest filmiske, som når man i kedsomhed/forundring/tankeløshed/tilfredshed betragter skyerne, der driver forbi på himlen.

Vi tilskriver himlen en hel masse. Vi maler billeder af den og skriver sange om den. Emmylou Harris-citatet ovenfor peger på den tro og den angst, vi sender derop / får deroppefra, mens Brian Eno-citatet peger på den drivende tid og det, man hele tiden er forbundet med, uanset hvor interesseløst. Det følgende stykke af en popsang peger på den instinktive billedkritik, men også på den følelse af vægtløshed, man må overgive sig til, i selskab med skyer:

*I woke up on a 747
Flying through some stock footage of heaven
This is the light right here
Before clouds bittersweet and with suggestion
This is the light*

Bill Callahan, 474